

DE VERBORGEN
DROMEN VAN
DALÍ

BLOCKBUSTERS

Manon Berns

kluitman

*Voor Lo,
Wonderbaarlijk genoeg drinken wij nog
dagelijks inspiratiekoffietjes.*

'Ik beschouw mezelf als een groot mysterie.'

Salvador Dalí

'Het surrealisme, dat ben ik.'

Salvador Dalí

De Blockbusters-serie:

Het Picasso mysterie

Het geheim van Monet

De verborgen dromen van Dalí

NUR 283/Wo21701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Manon Berns

Vormgever omslag: Marlies Visser

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
manonberns.nl
deblockbusters.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Het dromenbal

'Zij is grappig!' Jimi wijst naar de hoek van het volle terras. 'Die mevrouw met die kooi over haar hoofd.'

Zoekend kijkt Storm rond. Er is zo veel te zien. Zijn oom zwaait naar hem vanuit de deuropening en wijst naar de glaasjes die hij aan zijn jasje heeft genaaid. Hij bedoelt vast dat Storm ze zo nog even bij moet vullen als hij naar buiten loopt.

'Ze praat met een man in een soort duikpak. Met zo'n grote helm op.' Jimi maakt met zijn arm een

cirkelbeweging rond zijn hoofd.

Een zwerm blauwgroene vogeltjes vliegt om de kooi en de duikershelm.

‘Dat is de moeder van Evi,’ lacht Storm. ‘Die vogelkooi hangt normaal in hun keuken.’

‘Ik hoop dat ze de vogelpoep eruit gekrabd heeft,’ zegt Jimi.

‘Wilt u nog een drankje?’ Beleefd houdt Storm zijn dienblad omhoog en hij knikt naar een man met pijlen in zijn ontblote bovenlichaam. Bloed druppelt uit zijn borstkas.

‘Net echt,’ fluistert Jimi.

‘Hebben jullie tijd om met de worstjes rond te gaan?’ Lara duwt haar tweelingbroer een schaal in de hand. ‘En je móét even naar de boomhut lopen. Daar staat een vrouw met een slang in haar haren. Volgens mij een levende.’ Ze wijst naar de oude eik. ‘En hebben jullie meester Piet gezien? Die heeft een machine bij zich waarmee hij gedachten kan fotograferen!’ Lara tikt met haar vinger tegen haar voorhoofd. ‘Ze zijn allemaal maf vanavond.’

‘Als hij die uitvinding maar niet op school gaat gebruiken,’ zegt Storm terwijl hij drie worstjes van Jimi’s schaal pakt.

Gekleurde lampjes strooien betoverend licht over de uitbundig verklede gasten. ‘Het moet een feest

worden waar iedereen nog jaren over praat,' had Storms vader tegen een vriend gezegd die de uitnodiging ontwierp. 'Noem het maar "Ludo's surrealistische dromenbal". Dat ik veertig word hoeft er niet op te staan.' Storm begrijpt nog steeds niet wat een surrealistisch feest nou precies is, maar dat het anders is dan gewone feesten, is hem inmiddels wel duidelijk. De hele dag zijn ze in touw geweest om de tuin in het thema aan te kleden. Wiebelend op een hoge ladder hadden Jimi en Storm snoeren met gekleurde lampjes tussen de bomen gespannen. Over de gehuurde tafels heeft Storms moeder witte lakens gegooid en Lara mocht witte kaarsen in zilveren kandelaars steken. 's Middags bracht de slager een compleet varken, dat sindsdien rondjes draait aan het spit. Stoffel wachtte al de hele middag kwijlend op een stukje, maar volgens Lara is varkensvlees ongezond voor honden. Storms vader vond zes oude grammofoonspelers en een collectie langspeelplaten met Franse chansons op zijn rariteitenzolder en bouwde in alle uithoeken van de tuin een muziekinstallatie. 'Als de ene plaat je verveelt, dans je gewoon verder op de volgende,' legde hij uit. 'Toch handig, zo'n grote tuin.' Van de boer verderop kon zijn vader een paar enorme drinkbakken lenen, die midden op het grasveld zijn omgetoverd tot zwemparadijs. De leukste voorbereiding

vond Storm de toren van glazen. Het was natuurlijk niet gelukt de piramide te bouwen zonder glaswerk te breken. Maar uiteindelijk hadden ze de hele avond hun eigen waterval van limonade. Hun klasgenoten vonden het geweldig. Storm baalde van zijn kroontje. Maar zijn vader had het geëist: 'Op mijn feest draagt de bediening een tiara en een zwarte strik. Wat je verder aanhebt, kan me niet schelen. Voor mijn part ga je in je nakie'.

Storm had zijn voetbaltenue maar aangetrokken: naast wereldreiziger was het tenslotte zijn grote wens om profvoetballer te worden. Gelukkig hadden alle kinderen van zijn klas de instructies op de uitnodiging opgevolgd en zich verkleed als in hun (dag)dromen. Zijn vader was daar heel stellig over: geen toegang voor gasten in alledaagse kleding. Dat Jordy als autocoureur en Sofie als sexy zangeres was gekomen, had Storm niet verbaasd. Maar waarom Lucy eruitzag als een kabouter, had ze wel even moeten uitleggen. 'In mijn dromen ben ik zelf altijd heel klein.' Jurgen had de origineelste-outfitprijs gewonnen omdat hij als leeuwentemmer het enge monster in zijn dromen probeerde te verjagen. En Eva was tweede, terwijl ze er eigenlijk heel gewoon uitzag. Dat komt omdat ik mijn dromen altijd vergeet, verklapte ze Storm bij binnenkomst. Voor een gast in spijkerbroek had Storms

vader uit de keuken een koksmuts en schort gehaald, omdat ze giechelend toegaf dat ze hoopte ooit chefkok in een tv-programma te worden.

Aan het begin van de avond waren Storms ouders zich boven gaan omkleden. 'Graag uw aandacht voor Salvador Dalí en Gala,' riep Storms vader toen ze de tuin in liepen. 'Koning en koningin van het surrealisme!' Jimi zakte door zijn knieën van het lachen en rolde over het grasveld. Het hoofd van Storms vader was verdwenen in een wit verband, alsof hij een ernstig motorongeluk had gehad. Over zijn pak droeg hij een roze bh. De lange blauwe jurk van Storms moeder leek van eenzelfde soort verband en zat strak om haar lichaam heen gewikkeld. Op haar hoofd klemde een kreeft zijn schaar om het nekje van een pop. Ze keek in een van de spiegeltjes die ze op haar nagels geplakt had of haar lippenstift goed zat. Storm vond het echt iets voor zijn vader om zo op zijn feest te verschijnen. Laatst had hij een hele dag in een Romeins pak rondgelopen, dat hij op een veiling op de kop had getikt en dat nu als pronkstuk op zijn rariteitenzolder hing. Toen Storm na school met een vriendje thuiskwam, schaamde hij zich dood. Zijn vader had

zich er niks van aangetrokken en als Romein limonade en koekjes geserveerd. Maar dat zijn moeder zo opvallend verkleed was, verbaasde Storm echt. Ze was niet zo uitbundig als zijn vader. Storm was bang geweest dat zijn ouders door iedereen zouden worden uitgelachen. Maar toen de gasten een voor een binnenkwamen, had hij opgelucht ademgehaald. Sommigen zagen er nog vreemder uit.

‘Mag ik nog wat drinken, Storm?’ De overbuurvrouw zet haar lege glas op het dienblad en pakt een nieuwe. Storm moet moeite doen niet te lang naar de grote rode mond op haar blote buik te staren. Bewogen de lippen nou echt?

‘Goed gelukt, hè?’ Ze knipoogt naar Storm. ‘Gewoon met lippenstift.’ Ze verdwijnt in de feestende mensenmenigte en botst bijna tegen Jimi’s vader aan, die in een paardenpak danst met een mevrouw met een paarse hoofddoek. Op haar arm zit een adelaar, die zich met zijn klauwen stevig vasthoudt aan haar mouw. De muziek waait uit alle richtingen en ze weten duidelijk niet op welk ritme ze moeten bewegen. Wild dansen ze van de ene grammofoon naar de andere. Vlak voor Storm laat de vrouw Jimi’s vader plotseling los. Ze kijkt Storm recht in zijn ogen en strekt haar linkerhand naar hem uit.

Van schrik zet Storm een stap naar achteren. Glazen

glijden van zijn dienblad en kletteren op elkaar in het gras.

De vrouw raapt een grote scherf op en houdt hem omhoog. De feestverlichting kleurt het glas rood. Geschrokken kijkt ze Storm aan, slaat haar hand voor haar mond en rent tussen de dansende mensen door het donker in.

‘Geeft niet, Stormpie.’ Zijn vader raapt de stukken glas uit het gras.

‘Wie is die mevrouw?’ vraagt Storm. ‘Met die adelaar op haar arm?’

‘Ik heb geen adelaar gezien.’ Zijn vader gooit de scherven in een bak. ‘Wel een sappig varken. Wil je nog een stukje?’

‘Ludo, wat een wonderbaarlijk feest.’ Een vrouw kust Storms vader in het voorbijgaan op zijn wang. Op haar gezicht en onder haar oksels groeien vis-senogen, of zijn het pingpong-balletjes? ‘Vanavond is niets wat het lijkt.’

‘Geniet ervan,’ roept hij haar na. Hij snijdt met een groot mes een stuk van het varken en geeft het aan Storm. ‘Gaat het wel goed met je?’

‘Ze deed zo gek.’ Storm zoekt tussen de dansende mensen naar een paarse hoofddoek en een adelaar, maar ziet ze nergens meer.

‘Iedereen doet gek vanavond.’ Jimi wijst naar een

man die onder zijn schoenen springveren heeft bevestigd. Als een kangoeroe springt hij over het terras.

‘Gek? Wat is gek?’ Storms vader kijkt naar zijn varkensvette handen en veegt ze vervolgens aan het verband op zijn hoofd af. ‘Een beetje humor en fantasie kan toch geen kwaad?’

Jimi pakt een groot stuk vlees met bot van de schaal. ‘Begrijpen jullie waarom mijn vader als paard is gekomen?’

‘Misschien is hij diep vanbinnen doodsbang voor paarden,’ oppert Storms vader, terwijl hij met een mes de laatste varkenspoot te lijf gaat. ‘Of hij wil zijn hele leven al graag een paard zijn.’

Jimi proest het uit.

‘Hé nachtbrakers, hier zijn jullie. Jullie klasgenoten zijn zeker allemaal al naar huis?’ Met haar spiegelnagels pulkt Storms moeder een laatste stukje vlees van het karkas van het varken en stopt het in haar mond. ‘Jullie moeten ook naar bed.’

‘We gaan nog even zwemmen,’ zegt Storms vader. Hij peutert op zijn rug de sluiting van de bh los en gooit het ding de tuin in. Daarna trekt hij zijn pak uit.

Storm merkt dat anderen kijken en lachen. ‘Pap, doe normaal,’ fluistert hij.

Onverstoorbaar rolt zijn vader het verband van zijn hoofd.

‘De eerste vakantieduik!’ Jimi smijt zijn bot op de schaal en rent naar de drinkbakken op het grasveld. ‘Wie als eerste in het zwemparadijs ligt, mag een rondje op mijn vader rijden door de tuin!’